

han forstod også, at det offer ikke bare var en genstand, men at det var et menneske, og også et menneske, som han kunne identificere sig med.

Han betroede P1's lyttere, at det rent faktisk var en ahaoplevelse, han fik via det her konflikt-råd. Og den beskrivelse, han så efterfølgende gav P1's lyttere, var, at han ikke havde begået kriminalitet siden – han var i hvert fald ikke blevet straffet siden. Vi ved naturligvis ikke, om det, han fortalte, er korrekt, men det synes jeg er en historie til efterfølgelse.

Konflikt-råd er jo en idé, som SF barslede med engang i 1980'erne, og efter en del pres fik vi så lavet forsøgsordningen. Det er en inspiration, der kommer fra Norge, hvor man jo har haft det gennem mange år som en fast ordning. Her har man – for at følge lidt op på hr. Morten Bødskovs spørgsmål – mulighed for, for at få flere af gerningsmændene til at deltage, en vis form for kompensation i selve straffen for at lokke dem til at deltage, således at det procentpoint, som jeg har diskuteret med hr. Per Dalgaard, altså 25 pct., rent faktisk kunne flyttes, således at der var flere gerningsmænd, der – vel vidende, at straffen godt kan være ret ubehagelig, nemlig at sidde over for et offer, som man kan se er et menneske ligesom en selv – ville deltage i konflikt-rådet med den konsekvens, at flere ofre kunne blive tilgodeset.

Jeg vil sige, at det er en glædens dag i dag. Vi får det ikke vedtaget, men det gør vi efter næste valg, hvor det i øvrigt er nogle andre, der kommer til at sidde på ministerposterne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Vi kan selvfølgelig altid diskutere, hvem der oprindelig har fået ideen til konflikt-råd, men det er rigtigt, at Norge har nogle fine traditioner for at gennemføre konflikt-råd meget systematisk, og Det Radikale Venstre har i hvert fald siden slutningen af 1980'erne været meget interesseret i, at vi også skulle få det gennemført som forsøgsordning i Danmark. Det har vi jo haft i nogle år, og erfaringerne har været overvejende positive.

Det var en stor ærgrelse for os, at det ikke kom med i det nye politiforlig. Vi ville selvfølgelig gerne have haft det gennemført, hvis vi havde været med i forliget, men det har også været

ærgeligt, at regeringen ikke selv prioriterede det så højt, at man kunne få det gennemført. Vi synes, det var et beskedent beløb, og at der var nogle måske meget vidtrækkende og spændende signaler fremover.

Det handler jo først og fremmest om, at mægling er et redskab i kriminalforsorgen, dels til rehabilitering eller resocialisering af den indsatte, dels til rehabilitering af offeret; en vigtig del af den behandling, man kan give den indsatte, for at vedkommende måske kommer på bedre tanker og begår mindre kriminalitet i fremtiden, og en vigtig del i genoprettelsen af selvfølelsen og det at komme over ydmygelsen fra offerets side.

Jeg synes, det er en glimrende effekt af debatten her i dag, at vi ved hjælp af korte bemærkninger og spørgsmål faktisk har fået alle partier til at sige, at der kan være noget positivt i denne her ordning.

Det vigtigste for dansk retspleje er, at vi holder fast i de forsøg, der allerede er i gang nu, og at vi så forhåbentligt meget snart får udvidet ordningen til at være landsdækkende.

Vi er ikke så naive, at vi tror, at det her er sesamordet, eller at det er midlet, som betyder, at nu bliver alt i kriminalforsorgen lyserødt og fremgangsrigt og succesfuldt fremover, men det er bare en del af de ting, der skal være i værktøjsskassen, at konflikt-råd også skal være en mulighed. Det kan være utrolig gavnligt både for ofre og for gerningsmænd at komme igennem dette, og det er et godt redskab at have, og derfor synes vi, at vi skal arbejde for at få det permanent.

Men debatten synes jeg har været opløftende, og vi går trøstigt videre med det i udvalget.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om man ikke kunne forvente en succesrate på 100, når det er særlig udvalgte sager med særlig udvalgte parter, som oven i købet har sagt ja og er gået ind på det; så burde der jo ikke rigtig være nogle tilfælde, hvor mægling mislykkes.

Jeg vil også spørge fru Elisabeth Arnold, om hun ikke er betænkelig ved, at vi på den måde eksperimenterer med ofrene og påfører dem en fuldstændig unødvendig ekstra ubehagelig oplevelse selv i nogle få tilfælde. Kan vi ikke også her sige, at et tilfælde er et for meget, hvis det har ubehagelige bivirkninger?